

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 834: Hiện Thị Công Đức Của Kinh Này Và Công Đức Của Người Thọ Trì Kinh Là Cao Tột Không Gì Sánh Bằng

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 070)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Ba. Hiện thị công đức của kinh này và công đức của người thọ trì kinh là vô thượng vô đẳng (cao tột không gì sánh bằng), chẳng phải phạm tình có thể suy lường được, chẳng phải ngôn ngữ có thể diễn đạt được.】

Câu nói này, hôm nay chúng ta nghe được ở nơi đây, có thể nói là không may mắn hoài nghi, hoàn toàn có thể tiếp nhận. Nếu như đối với bộ kinh này quý vị có đôi chút thọ trì dù chỉ là một phần nhỏ, thì khi nghe câu nói này sẽ gật đầu, sẽ đồng ý rằng cách nói này là chân thật, tuyệt đối không phải là khoa trương, tuyệt đối không phải là hư vọng. Bộ kinh này thực sự là nguyên lý, nguyên tắc tu hành chứng quả thành Phật của tất cả chư Phật Như Lai trong mười phương ba đời. Bất luận là pháp môn nào, Đại thừa hay Tiểu thừa, tất cả các tông phái, bao gồm cả Mật tông, quyết định không thể rời khỏi nguyên tắc này. Rời khỏi nguyên tắc này, người đó chắc chắn là phạm phu, quyết định không thể thành tựu. Chúng ta có thể khẳng định, người đó chắc chắn là phạm phu, vì sao vậy? Ngay cả việc chứng Sơ quả Tu-đà-hoàn của Tiểu thừa cũng không đạt được, Sơ quả Tu-đà-hoàn vốn dĩ đã buông xả được một phần nhỏ rồi. Quả vị Bồ-tát của Đại thừa và Tiểu thừa nhiều đến như vậy, cũng chỉ là [khác nhau ở chỗ] buông xả được nhiều hay ít mà thôi.

Để tôi lấy một ví dụ thế này, cũng như quý vị từ lầu một đi lên vậy, quý vị đi cầu thang, quý vị xả bỏ lầu một, thì quý vị sẽ lên được lầu hai; xả bỏ lầu hai, thì quý vị sẽ lên được lầu ba, năm mươi hai giai vị của Bồ-tát chính là mang ý nghĩa này. Quý vị xả Sơ Tín, thì sẽ đến Nhị Tín; xả Nhị Tín, thì sẽ đến Tam Tín; xả Thập Tín, thì sẽ đến Thập Trụ; xả Thập Trụ, thì sẽ đến Thập Hạnh; nếu quý vị không chịu xả, thì quý vị đành làm phạm phu. Không chịu xả, [lại nói rằng] “tôi ở Sơ Trụ mà không chịu xả, thì tôi vẫn chính là Sơ Trụ Bồ-tát”,

không có chuyện đó đâu, quý vị không chịu xả, lập tức rút xuống làm phạm phu ngay. Đừng cho rằng tôi lên lầu hai rồi, nếu không xả bỏ thì tôi vẫn ở lầu hai. Đúng vậy! Ở ngoài đời thì các tầng lầu đó thật sự là như vậy. Nhưng trong Phật pháp thì các giai vị đều là Không, hề không chịu xả bỏ thì sẽ tuột xuống ngay, chẳng có tầng bậc nào có thể giữ quý vị lại được đâu, ngay lập tức sẽ rơi vào trong lục đạo. Tuyệt đối không có chuyện đó! Nhất định phải biết rằng, điều này thực sự giống như tục ngữ thường nói: “Như thuyền đi ngược dòng, không tiến ắt sẽ lùi”. Hễ lùi là lùi tuột trở lại, lùi thẳng về địa vị phạm phu, không có điểm dừng đâu, điều này quý vị nhất định phải biết rõ.

Công đức và tác dụng của bộ kinh này thực sự là cao tột không gì sánh bằng, tuyệt đối không phải là điều mà phạm tình có thể suy lường, có thể nhìn thấy, có thể thấu hiểu được, cũng không phải là điều ngôn ngữ có thể diễn tả ra được. Vì sao vậy? Vì kinh dạy quý vị buông xả, chỉ có buông xả, chính mình mới có thể thực sự lĩnh hội được, thực sự nếm trải được, giống như người uống nước, lạnh ấm tự mình biết. Nước này uống vào, người ta hỏi: “Nước này nóng không?” — “Rất nóng!”. Nhưng rốt cuộc độ nóng ra sao, người chưa nếm thử tuyệt đối không thể nào biết được. Ở xứ [Singapore] này của quý vị, có rất nhiều người biết ăn ớt. Ớt cay không? — “Không cay!”. Mức độ cảm nhận vị cay của mỗi người không giống nhau, có người biết ăn, ớt rất cay nhưng họ ăn lại thấy không cay; người không biết ăn, người thấy mùi thôi là đã chịu không nổi rồi, cảm thấy rất cay. Căn cơ trình độ của mỗi người không giống nhau, nhất định phải tự mình đích thân nếm thử thì mới biết được; chứ chưa từng đích thân nếm trải mà chỉ nghe người khác nói lại thì không thể nào biết được.

Những chuyện nhỏ nhất ở thế gian đều không thể nghĩ bàn, huống hồ là nghĩa lý của kinh điển, hết thảy đều không thể nghĩ bàn! Không chỉ riêng bộ kinh này, mà trong kinh điển cũng nói cho chúng ta biết, mọi việc trên thế gian đều không thể nghĩ bàn. Nếu như hoàn toàn dùng [tâm] “không thể nghĩ bàn”, thì tự tánh của hết thảy vạn pháp liền nhìn thấy được; hề rơi vào trong “tư nghị” (nghĩ bàn), thì tự tánh của hết thảy vạn pháp sẽ không thể thấy được. Cho nên, pháp này mở rộng ra chính là nhất thiết pháp (tất cả các pháp), chứ không chỉ giới hạn trong một bộ kinh này.